

28. ↑

Edward Krasiński

Akt surrealistyczny

Cena wylicytowana: 22 000 zł

ołówek, tusz/papier, 14 x 9 cm (arkusz)

na odwrociu naklejka z Galerii Foksal z opisem pracy

Podatki i opłaty

- Do kwoty wylicytowanej doliczana jest opłata aukcyjna. Stanowi ona część końcowej ceny obiektu i wynosi 18%. - Do kwoty wylicytowanej doliczona zostanie opłata z tytułu "droit de suite". Dla ceny wylicytowanej o równowartości do 50 000 EUR stawka opłaty wynosi 5%. Opłata ustalana jest przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP w dniu poprzedzającym dzień aukcji.

Esej

Cienka, niebieska linia substancjalnie będąca zwykle długim fragmentem niebieskiej taśmy klejącej typu scotch - to znak rozpoznawczy twórczości Edwarda Krasińskiego. Tym samym wiąże się ją z takimi zagadnieniami jak badanie przestrzeni, przepracowywanie pojęć sztuki, poszukiwanie jej granic i cech dystynktywnych. Bliższe prześledzenie kariery artystycznej Krasińskiego pozwala zauważyć, że jest ona znacznie bogatsza zarówno w sensie używanych mediów, jak i tematyki, którą artysta podejmował, i nie redukuje się do posługiwania się niebieską taśmą. Pozornie bezosobowa, abstrakcyjna linia, przywodząca na myśl artystyczne praktyki minimalizmu i konceptualizmu okazuje się być jednym biegunem działalności artysty, wobec którego opozycyjnie, na przeciwległym biegunie lokują się erotyczne rysunki, utrzymane w stylistyce czerpiącej z surrealizmu. Obecna w jednej grupie prac radykalna oszczędność środków, silnie kontrastuje z cielesną, nasyconą seksualnością estetyką wspomnianych rysunków. Spotkanie z rysunkiem takim, jak prezentowany tutaj "Akt surrealistyczny", pozwala zwrócić uwagę na fakt, że z wykształcenia Krasiński był malarzem. Studia malarskie odbył początkowo w działającej w trakcie II wojny światowej w Krakowie Kunstgewerbeschule, a następnie w krakowskiej ASP. To tradycyjne wykształcenie zdobyte w konserwatywnej akademii pozwoliło artyście na opanowanie warsztatu malarskiego i rysunkowego, co widoczne jest między innymi w prezentowanej tutaj pracy. Można przypuszczać, że to również kontekst wojennego i powojennego Krakowa jest istotny dla wątków w sztuce Krasińskiego, które wskazują na pewne podobieństwa wobec estetyki surrealizmu. Środowisko artystyczne, z którego wywodził się Krasiński, to grupa artystów i artystek zgromadzonych wokół Tadeusza Kantora. Lata 40. w Krakowie to czas, gdy w sztuce osób ze wskazanego środowiska widoczne były wpływy surrealizmu. Do wskazanej grupy docierały wówczas pisma André Bretona i wieści o paryskich, powojennych wystawach surrealizmu. Trudno powiedzieć, na ile sam Krasiński był z nimi zaznajomiony, niemniej jednak w historii sztuki panuje zdanie, że w pierwszych latach po II wojnie światowej w Krakowie utrzymywała się "surrealistyczna atmosfera". Słabo znany i niedostatecznie opisany w literaturze jest okres działalności Krasińskiego, gdy zajmował się on rysunkiem i ilustracją prasową. W latach 50. wykonywał przykładowo ilustracje do czasopisma "Kierunki". Osoby utrzymujące kontakty z Krasińskim w latach 50. wskazywały na fakt, że był on wówczas niezwykle płodnym rysownikiem, a bardzo ważnym tematem jego rysunków były wizerunki kobiet. Daje się zauważyć w tym wpływ surrealizmu na ówczesną twórczość Krasińskiego, ale również wpływ Kazimierza Mikulskiego, ważnej postaci krakowskiej sceny artystycznej, z której autor się wywodził. Hanna Rechowicz - artystka, ceramiczka, ale też przyjaciółka Krasińskiego, tak wspominała tamten okres w jego twórczości: "Ile razy spotkał kobietę, to ją namalował - nie pamiętam innych tematów. Malował - i zapominał, ona mu nie była już więcej potrzebna. To było tak: Edek poznawał któregoś wieczoru jakąś osobę, fascynował się nią, malował ją - i już miał to z głowy. To był u niego okres poszukiwania kobiety, bo jednak największy przyjaciel to nie jest to samo co kobieta. Bywało, że z niektórymi się spotykał, ale raczej to był jednorazowy... Zachwyty? Chęć uwiedzenia? Wszystko razem" (cyt. za: <https://archiwum-obięgu.u-jazdowski.pl/rozmowy/15335>). Prezentowany tutaj akt stworzony przez Krasińskiego to rysunek przedstawiający spiętrzenie części ciała, antropomorficznych form połączonych w

zaskakujący sposób. Jest to widoczna połowicznie głowa, która połączona jest z czymś, co przypomina wydrążony korpus kobiecy, powłokę ciała narzuconą na wskazaną głowę jak maska czy zasłona. Pojawia się pytanie, czy jest to jedno, niezbornie i nienaturalnie połączone ciało czy może właśnie ktoś prezentuje się na obrazie w pewnej formie przebrania, maski. Można również przyjąć twierdzenie, że rysunek Krasińskiego podaje w wątpliwość język racjonalnego opisu. Dlatego też doszukiwanie się w nim sensu takiego jak "głowa w przebraniu" z założenia skazane jest na porażkę, ponieważ stworzone przedstawienie podaje w wątpliwość takie kategorie. W takim traktowaniu kobiecego ciała Krasiński zdaje się postępować podobnie do czołowych surrealistów, takich jak René Magritte. Jednak widoczny jest tutaj również związek tej twórczości ze sztuką wspomnianego już Mikulskiego. Fantazja i erotyka, te cechy stylistyki, którą wielokrotnie stosował Mikulski, tutaj okazują się przymiotami sztuki Krasińskiego, raczej nie kojarzonego z podobną estetyką.

Pochodzenie

- kolekcja Wiesława Borowskiego